

LBRIS

We know
books

DARIA BLOOMS

BLOOMBORN
ȘI
RĂZBOIUL
SUFLETELOR
DE
STICLĂ

VOLUMUL
I

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

CUPRINS

Cuvânt înainte · 5

Prolog · 9

CAPITOLUL I

Primăvara când te-am pierdut · 19

CAPITOLUL II

Neliniști în Pădurea Roșie · 47

CAPITOLUL III

Vanyra, Orașul Sacru al Naturii și al Vieții · 71

CAPITOLUL IV

Două tipuri de lumină · 97

CAPITOLUL V

Astralyn, Orașul Sacru al Vânătorii și al Festivităților · 125

CAPITOLUL VI

Noaptea Florilor · 149

CAPITOLUL VII

Atât de mici, atât de ne semnificativi · 175

CAPITOLUL VIII

Scântei de confuzie · 197

CAPITOLUL IX

Văduva Trandafirilor și iubirea de bani · 225

Atât de aproape... și totuși atât de ireal · 249

CAPITOLUL XI

Toți pentru unul și unul pentru nimeni · 273

CAPITOLUL XII

Ține-ți zemfienii aproape și istorezii și mai aproape · 299

CAPITOLUL XIII

Deasupra acestor ape se află o stea · 323

CAPITOLUL XIV

Istora, țara întunecată a magiei și a experimentelor · 345

CAPITOLUL XV

Curiozitatea care omoară pisica · 377

CAPITOLUL XVI

Cine am fost? Cine urmează să fiu · 403

CAPITOLUL XVII

Scorpion cu năbădăi · 423

CAPITOLUL XVIII

Dans și teroare · 441

CAPITOLUL XIX

Preaiubita contelui · 475

CAPITOLUL XX

Suflet din stele · 501

CAPITOLUL XXI

Pierduți în valuri · 533

CAPITOLUL XXII

Coniac și blackjack · 567

CAPITOLUL XXIII

Justiție? Sau judecată? · 601

CAPITOLUL XXIV
Renaștere, te rog! · 635

CAPITOLUL XXV
Atât de aproape de origini · 661

CAPITOLUL XXVI
Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de libertate · 695

Epilog · 727
Playlist · 735

PROLOG

„Se spune că, de când existența a prins o definiție, viața și moartea s-au iubit mereu, pur, intens și fără limite. Între aceste două opusuri s-a înfiripat un schimb de iubire mistică, care a continuat și va continua fără oprire, dincolo de granițele cunoscutului. Iubirea lor se aseamăna cu un schimb; astfel, viața îi oferea cadouri morții, iar moartea le prețuia pentru o eternitate, oferindu-i-le din nou vieții la momentul oportun, pentru ca acest ciclu minunat să fie fără de sfârșit. Viața și moartea sunt la fel de importante, însă noi, muritorii, tindem să ne bucurăm numai la nașteri și să jelim numai la morți. Întotdeauna ne putem pune întrebări despre necunoscut, dar, în final, ceea ce ne este dat trebuie returnat la timpul cuvenit. În consecință, trebuie să prețuim ceea ce avem înainte de final, căci, acolo unde ne ducem după ce murim, nu luăm nici bogății cu noi, nici frumusețe, absolut nimic. Consider că a trăi înseamnă mai mult decât simpla sumă a ceea ce simțim în aceste vieți firave, dar poate vom găsi răspunsuri mult mai târziu.

Zei sunt cei care ne-au dat viața, se spune, și tot zeii sunt cei ce ne-o și iau, se spune și asta. Sunt entități atotputernice care ne-au creat pe noi, muritorii, într-o manieră unică. Zeii sunt clasificați în mai multe generații, în funcție de puterea și de vechimea lor în univers. Există generația I, a Absoluturilor, reprezentată de Zeul Luminii și de Zeița Întunericii, generația a II-a, a Arhitecților Existenței, în care se încadrează Zeița Vieții și Zeul Morții, generația a III-a, Elementală, dar și generația a IV-a, care este cea mai tânără și variată, așa-numita

generație Nova. Deși scara puterii și a vechimii se extinde la zeci sau chiar sute de zei și zeițe, este necesar să nu uităm cât de importanți sunt zeii pentru noi. Cei de sus ne privesc cum plângem, cum râdem, cum dăm vieți și cum le luăm. Noi, oamenii, elfi și restul suflării de pe această lume, suntem imperfecti, dar șlefuiți deopotrivă de perfecțiunea lor.

Putem spune că, înainte de a descoperi viața și moartea, cunoșteam numai Absolutul. Eram suflete calde, înaripate, niște îngeri prin tărâmurile dincolo de stele. Existam în rai, căci atunci răul nu era știut nici de suflete, nici de Absolut. Totul avea să se schimbe atunci când marea Zeiță Elyssia, întruchiparea vieții, a frumuseții și a fertilității, avea să-și pună planul în aplicare, dând naștere unei lumi noi. Prima oară a creat planetele cu ajutorul copiilor ei, zei de gradul III, întruchipări elementale, fiecare cu unicitatea și splendoarea sa. După sute și sute de încercări, au ajuns toți să fie mulțumiți de măreța planetă Ossarya, unde totul se îmbina armonios, pas cu pas. Familia atotputernică, unindu-și astfel forțele, a reușit mai departe să formeze cerul, mările și tot ceea ce cunoaștem, ceva asemănător raiului, dar oarecum neutru, care să poarte laolaltă frumosul și urâtul.

Elyssia, în timp, a atras respectul și admirația celorlalți zei. Ba chiar mai mult, le-a oferit prilejul să-și lase și ei amprenta pe tabloul ei de pânză, pentru a aduce și mai multă personalitate lumii făurite. Totul bine și frumos, până când zeii s-au lovit de o mică problemă. Aceste pământuri erau reci, sterpe și cufundate-n tristețe. Atunci, Zeița Vieții a venit cu o altă abordare extraordinară. S-a gândit să le ofere sufletelor de sus, din rai, șansa de a-i trăi creațiile în simplitatea și frumusețea lor. Aceasta a propus în marele Consiliu al Atotputernicilor să inventeze umanitatea după asemănarea lor, într-un ciclu cu început și cu final, pentru a trăi pe lumea ei, dar și pentru a mai avea ocazia de a se întoarce în rai. Din iubirea lor mistică, cei doi Arhitecți ai Existenței au oferit sufletelor din rai șansa de a se naște ca muritori pe Ossarya, de a-și avea sfârșitul și de a continua acest ciclu, ca o călătorie de învățare. Așa s-au creat oamenii, animalele, insectele, plantele și tot ce există, după viziunea lor extraordinară. Totul a decurs în mod armonios mii de ani,

dar cursul lucrurilor începea să pară monoton, spuneau unii zei. Într-o zi, fiul cel mai mare al Elyssiei, zeul gheții pe nume Esnir, i-a spus:

— Mamă, acești oameni și elfi, cum le spui tu, par fericiți în sinea lor, dar ce am observat la lumea ta este că... nu le-ai oferit putere. Sunt foarte slabi. Eu propun să materializăm niște ființe puternice, așa ca noi. Să le oferim acestora bucuria de a cunoaște puterea în această lume pe care ai creat-o.

Atunci, mama universului aprobă, sărutându-și băiatul pe frunte și promițându-i că va aduce mai multă sclipire în lumea ei. La scurt timp, Elyssia a strâns toți zeii într-un alt Consiliu al Atotputernicilor, unde au discutat împreună despre aducerea unor suflete de elită pe acele pământuri. Aceste suflete aveau să fie primele deținătoare de magie și să o folosească numai pentru a apăra și pentru a face bine. Au lucrat și au lucrat, iar în final, așa s-au creat dragonii, cu forma lor pură, dar și cu forma lor mai umană, cu detalii de reptilă zburătoare, cu coarne grandioase, fiecare fiind binecuvântat de un zeu anume pentru a-i folosi magia pe deplin. Dragonii au fost trimiși pe aceste lumi pentru a fi gardieni ai omenirii, pentru a ajuta la ridicarea civilizațiilor, la cercetări, însă, din păcate, toate lucrurile aveau să se schimbe drastic odată cu apariția lor, cel puțin pe planeta noastră, Ossarya.

Dragonii, cunoscători ai puterii magiei, au fost cele mai interesante creaturi. Niște ființe pure, nemaipomenite, care ar fi reprezentat un dar de la zei pentru umanitate dacă nu li s-ar fi urcat la cap... puterea. Nu au trecut mulți ani de la apariția lor, iar dragonii s-au răzvrătit împotriva oamenilor, ucigându-i pentru a-i controla și pentru a-și arăta superioritatea fără scrupule. Atunci, zeii, văzând baia de sânge de pe lumea Elyssiei, s-au strâns din nou într-un consiliu și s-au certat aprig, unii mândrindu-se cu dragonii pe care i-au creat, alții suferind pentru sufletele triste care s-au întors în rai, confuze din cauza vieților încheiate prea repede. Cearta a continuat până când Zeul Luminii, Vohner, reprezentarea simbolică a justiției, a propus ideea ca zeii să binecuvânteze o parte din sufletele umane cu o bucată din magia lor, pentru a rezista împotriva dragonilor. Cumva, balanța, care fusese de mult dezechilibrată, avea să redevină cum era înainte.

Zis și făcut. Nou-născuții dintr-o vreme întunecată, în anul 0 Oficial al Magiei, au început să prindă puteri magice: de distrugere, de vindecare, de fermecare și de utilitate, fie elementale, fie ceva mai unice, ceva ce i-ar fi putut ajuta pe termen lung să învingă dragonii. Astfel s-au ridicat grupări de ucigători de dragoni, care i-au potolit odată pentru totdeauna, pentru a aduce pace pe Ossarya. De atunci, dragonii nu au încetat să existe, ci fie au ales să se ascundă, fie să se dedice umanității în scopuri bune.

723 de ani mai târziu, încă ne aflăm aici ca umanitate, majoritatea magică și la fel de frumoasă. Întotdeauna, prima magie pe care o dobândim este cea a sufletului, deosebită, strălucitoare, dar alteori dezamăgitoare, din perspectiva noastră de muritori. Cum fiecare suflet e diferit, așa e și fiecare magie, deci putem spune că atunci când ne folosim magia, însuși sufletul nostru iese la iveală. Oricum ar fi, trebuie să aibă o formă, o culoare, ceva... unic! A doua magie o primești numai dacă o meriți, numai dacă un zeu te are la ochi și-ți oferă încă o binecuvântare strălucitoare. Tot ce este mai presus de trei este dobândit prin căi necurate, prin tehnici... foarte, foarte oribile, ce sfidează ideea și iubirea zeilor. Nu trebuie să fim așa, nu trebuie să vrem mai mult decât ni se dă. Magia, ciclul vieții și al morții, tot ceea ce vedem și simțim, toate au farmecul lor.

Uneori se spune că ne alegem familiile în care dorim să ne naștem, alteori, că suntem trimiși fără voia noastră în anumite vieți pentru a învăța anumite lecții. Este cert că, de la existența magiei pe Ossarya, nu toți oamenii și elfii au tratat aceste daruri sufletești cu gând bun.

După cum am mai spus, într-o vreme exista numai raiul, indiferent de păcatele fiecăruia, dar acest fapt urma să se schimbe, la viziunea unuia dintre Arhitecți. Zeul Morții, Acrondrius, observând că umanitatea creată de adorata lui Elyssia începuse să capete căi întunecate, a chemat cei mai duri dintre zei ca să caute o soluție de a-i potoli. Împreună, au decis să creeze iadul, compus dintr-o multitudine de subsoluri abisale pline de suferință, un loc unde cei răi aveau a fi iertați numai prin calea suferinței. Totodată, au creat și demonii, niște ființe magice ce ar fi avut scopul de a-i tortura pe cei ce merită: creaturi înalte, cu aspect

înfricoșător și cu coarne notorii ce aveau să le servească drept coroană a pedepsei. Iadul a devenit un loc potrivit pentru sufletele ce încalcă cele mai stricte reguli de pe Ossarya, care sfidează cuvântul zeilor și care fac rău din pasiune. Răul numai prin rău ți-l speli, iar păcatele, în ochii zeilor, nu sunt nicidecum trecute cu vederea. Numai așa, cei păcătoși vor putea să se reîncarneze și să resimtă umanitatea, plătind ani de zile în tortură. Totul are un preț... și știm cu toții asta. Orice este neclar și nehibzuit pe Ossarya va avea să fie plătit, poate chiar înzecit... acolo sus.

În încheiere, trebuie să știm că zeii ne iubesc, că unii iubesc ceea ce au creat, iar alții iubesc să se mândrească cu noi. Cine știe, poate la final sunt la fel de imperfecti ca noi. Important este să credem în ceva și să conturăm această lume cu căldură, după inimile și sufletele noastre.

Sfârșit.”

— Mi-ai spus această poveste de atât de multe ori și încă nu mă plictisesc! Măine vreau să mi-o citești pe cea cu Elyssia și cum a creat de una singură Generația Elementală. Cum a rupt bucăți din ea și a sădit puterea în fiecare fiu. Te roog! afirm eu bucuroasă, cu ochii aprinși de entuziasm. Of! Mă întreb când îmi voi primi și eu magia, tati! Îmi doresc să am parte de ceva frumos precum focul sau florile, să fiu puternică... așa ca tine!

— Draga mea Angel, tu ești sortită de la naștere să ai ceva al tău, iar acel dar de la zei îl vei primi când vei fi pregătită. Stai liniștită, puicule, nu totul ține de a fi puternic, ci de a fi imperfect, dar fericit. Tu ești tu, îngeraș.

Spusese al meu drag tată, închizând o carte cu povești, când aveam eu vreo șapte ani. Stăteam sub plapumă, comodă, proaspăt pieptănată și cu dinții spălați, iar el, pe marginea patului, în șezut, citindu-mi din aceeași carte preferată care prezenta în rânduri așezate frumos cum am ajuns să existăm pe aceste lumi. Știam cumva, în felul meu de copil, că suntem numai niște pioni ai unei lumi magice, create în armonie de către cei mai mari și mai puternici ca noi. Pe atunci exista și pace, dar bănuiesc că frumosul și urâtul niciodată nu vor putea exista constant în același timp.

Eram un copil vesel și jucăuș, cu micile mele frici de întuneric și de singurătate, dar acea noapte a fost una dintre cele mai liniștite din viața mea. O noapte în care îl aveam pe tatăl meu alături și în care priveam tavanul cu stele fosforescente, gândindu-mă la ce aveam să primesc în dar zilele viitoare, căci sărbătorile se apropiau. Al meu drag tată, care, cu vocea sa blândă, mă ajuta să adorm cu astfel de povești fascinante și cu un sărut de noapte bună pe frunte. Cât de bine mai dormeam!

Pot spune că, de la acele timpuri, lucrurile au început să stea altfel. Zece ani mai târziu, mă găsesc, ei bine, un alt om. Un om tânăr, cu vise, cu aspirații, dar cu o altă perspectivă față de această lume.

Mă numesc Angeline, dar apropiații îmi spun Angel. Sunt o tânără de 17 ani care își are locul nașterii în Hearthville. Țara din care provin, Zemfia, mai este numită și „Regatul de Sticlă” și este condusă de familia Nebulon, dar și guvernată de cincisprezece Case Magice, fiecare având sub conducerea sa o regiune de mari dimensiuni și un „Oraș Sacru”, orașe foarte vechi care servesc cu mare credință o anumită entitate atotputernică, în funcție de valorile sale.

Tatăl meu, Valerio Bloomborn, este liderul acestui Oraș Sacru și totodată un om important din Consiliul Suprem al Capitalei de Sticlă, consiliu compus din toate Casele Magice menite să guverneze țara spre un viitor plin de împliniri și mândrie.

Tărâmul Zemfia reprezintă... sau, mai bine zis, reprezenta, unul dintre cele mai magice locuri de pe planeta Ossarya. Este nucleul unde magia prinde forme așa cum ne dorește sufletul și unde energiile fermecătoare ale planetei ne oferă resurse nelimitate pentru a ne materializa esența magică.

În această lume, magia a existat din anul 0 și a prins primele forme pe aceste pământuri. Aici, frumosul, urâtul, puternicul, slabul, strălucitorul și întunecatul trăiau într-o anume pace, de mult câștigată după Masacrul Dragonilor. Totul, până când țara cu numele vechi Zemfistora s-a rupt din cauza mai multor războaie civile, conflicte care, în anul 241, mult timp după „potolirea” dragonilor, au dus la formarea a două regate: Istora și Zemfia. Zemfia, din tot acest eveniment major, a rămas cu 15 Orașe Sacre conduse de 15 Case Magice, iar Istora cu

13. Orașele Sacre au rămas la fel și în prezent, însă Casele Magice conducătoare s-au mai schimbat în timp, fie din cauza decesului unor membri, fie din cauza detronării lor de la puterea consiliului.

În momentul actual, este bine cunoscut faptul că în Istora, mai exact în „Regatul de Obsidian”, vrăjitorii nu au de obicei cele mai bune intenții, lucru ilustrat de faptul că magia lor este mult mai îndreptată spre distrugere și întuneric. Dacă o luăm pe această premisă, Zemfia oferă pământ fertil numai magiilor binevoitoare, timp în care Istora este mai predispusă energiilor de rău-facere.

După cum ziceam, magia prinde formele și culorile sufletului și ale trăirilor noastre. Cu cât emoțiile sunt mai puternice, cu atât și magia. Există patru tipuri de magie: cea de distrugere, care e focusată numai pe a face rău și a provoca daune sigure; cea de vindecare, care ajută la grăbirea procesului de închidere a rănilor și depășire a bolilor; cea de fermecare, care împuternicește fie ființe vii, fie anumite obiecte; și nu în cele din urmă, cea de utilitate, care controlează în avantajul vrăjitorului un element, o parte din univers sau, cine știe, ceva nemaivăzut. Așadar, vindecarea este extrema bună a magiei, distrugerea este extrema rea, iar celelalte două, fermecarea și utilitatea, sunt ceea ce își dorește utilizatorul să fie, căci pot fi menite să facă și bine, și rău.

Când iubești, ești mai predispus să faci bine, dar când urăști, ești mai predispus să faci rău. De aceea, emoțiile pot adesea să te surprindă, întrucât sufletul devine comod cu ceea ce-l hrănește, producând mai apoi, prin trupul viu, cantități nemaipomenite de putere. În mod obișnuit, fiecare vrăjitor ar trebui să poarte măcar o magie. Cum spunea și tata acum câțiva ani, a purta o magie este în regulă, a purta două magii este nemaipomenit, dar a purta trei sau mai multe este ceva necurat. Simplul fapt de a avea mai mult de trei magii poate aduce presiuni sufletului, iar de obicei, când vrei și mai mult, setea de putere poate fi chiar ceea ce te omoară. Sigur, sunt și oameni și elfi care nu dobândesc niciodată magie, dar nu toți vor recunoaște, căci este destul de rușinos. Cumva, ești pus la colț de către societate dacă nu ești vrăjitor, este o regulă nescrisă, dar știută de toți.

Există fel și fel de vrăji, de obiecte fermecate, de elemente supranaturale și creaturi magice. Cea mai pură formă de magie a unui element existent va fi întotdeauna dobândită de un dragon de același element, așa cum am mai spus. Dragonii pot avea două forme: cea pură, de reptilă, și cea de umanoid dragonic, care se reîncarnează magic la fiecare moarte sub altă persoană și înfățișare. Aceștia pot arăta fie precum o persoană normală, fie pot avea coarne, coadă, aripi, ochi cu pupilă tăioasă și solzi. Sunt creaturi mistice, adesea agresive și însetate de sânge muritor, lucru ce i-a motivat pe oameni să-i vâneze după anul 0 pentru a apăra aceste țărâmurile magice. Ei pot controla un singur element întotdeauna, având în marea majoritate toate cele patru tipuri de magii.

Din păcate pentru dragoni, ei nu se pot reproduce cu alți dragoni, căci combinația dintre două elemente pure duce la moartea brutală a fătului și a mamei. Așadar, un făt dragonic sănătos poate fi conceput cu un utilizator pur, dragonul, și cu un utilizator impur, omul sau elful, pentru ca rezultatul să fie imperfect și să ducă la o naștere mai puțin mortală. Se spune că trebuie să eviți romantic dragonii, căci ei nu cred în iubire, ci numai în putere. Ca să închei pe scurt ceea ce știu despre dragoni: hibrizii poartă sânge acid în corp și sunt mai predispuși să arate umani când sunt calmi și dragonici când sunt sub stres. Oricum, vom lăsa discuția despre dragoni pe altă dată, căci mă iau fiorii numai când mă gândesc.

Zemfia, casa mea și a sute de mii de oameni și elfi, are ca și cultură magia pe care o respectă și o iubește cu drag. Ne rugăm la zei, uneori la câțiva, alteori la toți, căci fără ei nu am fi trăit pe pământuri atât de frumoase. Se spune că utilizatorii de magie distructivă au suflete negre și rele, iar cei ce vindecă au cea mai pură esență, dar acest amănunt tind să cred că este un mit sortit să cutremure vrăjitorii.

Deoarece prima magie este întruchiparea sufletului nostru, nu ne putem pregăti din timp pentru ceea ce urmează să avem, ci pur și simplu ne apare în viață odată și odată. Se întâmplă des ca oamenii și elfii să nu primească ceea ce își doresc, fapt ce poate duce la o luptă mentală profundă. Magia se manifestă în mii de forme și de elemente, poate

prea multe pentru a fi enumerate, dar ea va fi întotdeauna unică pentru fiecare individ, așa cum nici două suflete nu pot fi identice. Deci, ca să devii prima oară vrăjitor, trebuie să aștepti cuminte, căci magia poate veni oricând, mai ales în adolescență, iar în cel mai rău caz, niciodată.

Desigur, mai există și o altă cale de a căpăta puteri, aceasta fiind considerată tabu. Mai exact, modalitatea de a prelua puterile în urma unei traume sau a unei emoții foarte neașteptate și puternice. Se întâmplă destul de rar, dar când o capeți astfel, se spune că însuși sufletul a resimțit profund emoțiile umane și a emanat o magie spontană și volatilă, pe care cu greu utilizatorul o poate înțelege din prima.

Totul poate părea confuz uneori, dar în ciuda faptului că suntem imperfecti și că avem vieți imperfecte, noi, ca vasali ai magiei, nu trebuie să ne oprim niciodată din a iubi și slăvi zeii. Ei fac parte din ceea ce suntem noi, iar credința rămâne puternică orișicum.

Este o lume... deosebită, diferită de alte lumi, poate prea diferită, dar cu frumusețile ei. Heh, se pare că am trăit destul de mult ca să spun povestea asta.

CAPITOLUL I

PRIMĂVARA
CÂND TE-AM PIERDUT

tau pe pat cu un picior sub mine și cu celălalt pe podea, tocmai trezită din somn. Fereastra de lângă pat este larg deschisă, iar vântul bate anevoios prin perdelele camerei mele. Este o dimineață liniștită de aprilie. În această duminică e destul de cald afară, iar razele plăcute ale soarelui cad plătând pe tenul meu îngrijit. În mâini țin un plic bine sigilat cu ceară ștampilată. Acesta poartă un blazon cu un urs negru pe un fundal roșu, lucru ce mi-a atras instantaneu atenția. Nu putea fi nimeni altcineva decât Markus. Pfft... am un sentiment neplăcut în legătură cu asta. Ceva îmi spune că următoarele rânduri nu mă vor aștepta cu bucurie, ci, din contră, cu vești neașteptate și triste. Rup numaidecât acoperământul de o margine și scot scrisoarea, pe care o despățuresc și o citesc de îndată:

„Dragă Angeline, ești așa de departe de mine, iar dorul m-a cuprins amar. Știu că lumile noastre nu au avut cum să se intersecteze mai des în perioada mea de pregătire, așadar am făcut o greșală nemaipomenită. Voi începe cu asta... nu ești tu de vină, ci eu și îmi pare rău. Cum aș putea fi direct... off... te-am înșelat cu una dintre infirmiere, mai exact cu Marie. Am căzut într-un moment de pierzanie și nu am putut să mai gândesc clar. Eram rănit și a avut grijă de mine mult mai mult decât trebuia, iar eu am fost un prost și am lăsat-o zâmbind să continue. Mi-a plăcut, nu pot să mint în fața ta, tu mă citești instant, chiar și de la distanța asta. Dar vreau să știi că te iubesc și că vreau să mă ierți. Mă voi

întoarce în Hearthville peste două săptămâni. Nu îmi scrie, vreau să ne vedem față în față pentru a discuta totul și pentru a ne împăca așa cum se cuvine. Al tău, Markus.”

Prostule. Unde naiba mai e loialitatea în zilele astea? Păcat de fața aia frumoasă, că ești un prost și un laș. Mă uit în stânga și observ că parcă și porumbelul mesager de pe pervazul ferestrei îmi oferă o privire compătimitoare. Nu mai vreau să aflu nimic. Dacă și-a dorit asta numai carnal sau dacă chiar a iubit-o, fie în bafta lor! Oricum, ce aveau ei mereu îmi stârnea suspiciuni, dar, hei, toată lumea mi-a spus că sunt nebună și că mi se pare. Prostuța de mine. La final de zi, cine nu și-ar trage-o cu un fiu de duce? Mai ales fiul unuia dintre cei cincisprezece.

Știu că o scrisoare nu poate confirma cu adevărat dacă am fost înșelată sau nu, dar de Markus știu sigur că are talentul de a nu putea minți, nici măcar prin scris. Deși nu ar trebui să mă doară atât de tare această veste... o face.

A fost o relație la distanță. Deși tatăl său conduce orașul îndepărtat Astralyn, noi doi ne-am întâlnit la o petrecere de nobili iarna trecută, iar atunci a apărut și sclipirea. Markus, de îndată ce a împlinit 18 ani, a fost chemat în armată pentru o perioadă de doi ani, lucru ce ne-ar fi îngreunat revederile. I-aș fi înțeles totuși frustrările dacă nu ar fi apucat deloc să mă vadă, dar în armată, dacă ești serios și devotat, ți se oferă multe perioade de odihnă. Bănuiesc că nu am meritat așa mult!

Așa s-a mai stins o flacără a iubirii mele, o flacără minusculă care a așteptat cuminte motive pentru a arde mai tare. Nici nu cred că l-am iubit foarte mult. Toată viața am căutat iubirea în oameni care păreau la prima vedere curați, dar care în spatele lor ascundeau zeci de probleme ce se reflectau mai departe în relațiile lor. Persoanele rănite rănesc, la rândul lor, alți oameni, iar asta este ceva ce am întâlnit mult prea des pentru a nu mă fi obișnuit deja cu ideea. În ciuda faptului că doare, prefer să-mi țin mintea liniștită. Nu a fost să fie. Nu e ca și cum nu voi mai găsi pe cineva. Am 17 ani totuși; în patru luni voi avea 18 și voi fi, în sfârșit, majoră. Am o viață de urmat înaintea mea, am vise, speranțe și pasiuni.

Îmi doresc să termin în această vară studiile din oraș, pentru a trece mai apoi prin structura universitară, ca la 18 ani să fiu și studentă în Orașul Sacru al Magiei, Senyum, dar și soldat al armatei magice zemfiene. Lumea nu stă pe loc pentru o iubire, dar iubirea te poate tulbura atunci când te aștepți mai puțin... Aud dintr-odată un ciocănit dinspre ușa dormitorului.

— Scumpo, vino să mănânci, se aude dinspre ușă un glas liniștit de femeie.

Ciocănitul parcă continuă pe un ritm enervant, astfel că mă ridic numaidecât din pat, aranjându-mi părul vâlvoi cu o mână. Deschid ușa și o întâmpin pe mama, stând sprijinită cu umărul de tocul ușii, privindu-mă cu căldură.

— Da, mami, voi coborî... dar cobor numai pentru a sta cu tine, căci nu îmi e prea foame. Maxim aș bea o cafea.

— Nici zeii nu te vor feri de ce-ți fac dacă mai bei cafea pe stomacul gol, spune aceasta aprig, realizând totuși că nu am energie pentru severitatea ei.

— Știi deja că maxim vei ridica tonul la mine dacă beau cafea fără să mănânc, dar ghici ce? Asta a devenit deja moment de normalitate, continui cu un râset.

— Dar ce este cu fața asta lungă pe tine? Ai visat urât? Ești în perioada aia a lunii? continuă mama cu un rânjel glumeț în această dimineață.

— Nu, nu sunt în acea perioadă. Markus mi-a trimis probabil cea mai caligrafică scrisoare de până acum ca să-mi spună că s-a culcat cu alta de acolo. O cunosc pe fată... și, din ce știu, este destul de urâtă și fără maniere. Na! Să rămână cu ea! Sunt sigură că e conștient de ce a făcut, dar a pus cuvintele într-o așa armonie, că dacă aș fi fost un pic mai proastă, chiar aș fi înghițit ce-mi spune acolo. Ia și citește.

Mă întorc spre pat cu intenția de a-i da scrisoarea. Aceasta apucă scrisoarea cu grijă și izbucnește într-un râs puternic când o citește.

— Uite ce te iubește el, pff. Hah, mare pierdere. Vrei să îți spun un secret? Nu mi-a plăcut niciodată de el, spune mama pe un ton încrezător. Omul habar nu avea de bunele maniere, în ciuda faptului că

provine dintr-o familie sacră. Un băiat răsfățat și nepolitic, exact ca taică-su. Sincer, nici nu știu ce ai văzut la el... spuse ea, oftând. Haide jos, discutăm mai multe pe tema asta la micul dejun. Știi că îți voi asculta fiecare of. Cafea cu lapte sau fără?

Mama are dreptate. Markus a fost una dintre primele mele iubiri, dar cea mai recentă și mai ne semnificativă. Fizic, era un tip cu ochii verzi și cu părul scurt, castaniu, pe care și-l ținea aranjat pe spate, precum și-l țin oamenii culți de obicei. Înalt și cu un corp athletic, avea mereu o statură încrezătoare care m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Din păcate, parcă era un om lipsit de suflet și sentimentalism. De când îl cunosc nu mi-a dăruit nicio floare, niciun compliment! Când eram lângă el mă trata cu răceală, însă când era pe lângă prietenii lui, se prefăcea că mă iubește cu foc. Concluzia este că am sperat să văd cum se comportă când se întâlnește cu dorul, deoarece de foarte multe ori realizăm prea târziu ce am avut, abia când nu îl mai avem. Am stat cuminte să văd dacă e real, dacă nu mi se pare. Asta este.

— O cafea cu lapte și cu o linguriță de zahăr, te rog, spun în timp ce o cuprind strâns la piept. Te iubesc mult, să știi... Off, mami, sunt foarte îngrijorată pentru tata.

— Lasă, puiule, se va întoarce el cu bine. Este numai o chemare la Consiliul Magic. Nu putem decât să așteptăm. Sunt sigură că monarhul proaspăt încoronat ar vrea doar să-i cunoască mai bine pe liderii Caselor Magice și să le expună planurile pentru Zemfia, îmi răspunde aceasta, la rândul ei îngrijorată.

Mama mă sărută pe frunte cu blândețe, după care îmi dă drumul pentru a coborî scările până în bucătărie. Este o femeie puțin trecută de vârsta mijlocie, dar incredibil de frumoasă. Are pielea ușor închisă la culoare, ochii albaștri pătrunzători, gene lungi și elegante și buze pronunțate. Părul ei este drept, de o culoare cafenie și lung până la umeri, iar chipul îi poartă riduri subtile formate de vreme și o aluniță așezată mai jos de buze. Dacă o privești, ai spune că are cu zece ani mai puțin, dar e frumoasă, este frumoasa mea mamă.

Eu, pe de altă parte, sunt puțin mai scundă, cu pielea sărutată de soare, cu un corp athletic și bine proporționat, exact unde trebuie. Chipul